

Jongleren is oud gedaan

Bram was een paar weken op school toen ik bij Marian, in de aanvangsgroep op klassenbezoek kwam. Vanuit een hoekje zag ik Bram midden in de klas staan met een balletje in zijn hand. Hij draaide zich naar 'het huisje'; een verdieping in de klas, waarbij de bovenkant zo'n vijftig centimeter van het plafond afbleef. Hij probeerde het balletje over de rand te gooien. Na vier pogingen lukte dat. Hij nam een ander balletje en 'oefende' weer, tot het over de rand verdwenen was. Na vijf balletjes ging hij over op doekjes, stiften en blokken. Al snel gooide hij de doekjes harder omhoog en kwam er meer gevoel in zijn werpen. Toch nam ook de herrie en onrust toe. Toen Marian de activiteit vanuit een andere hoek storend vond, vroeg ze hem te stoppen.

Na schooltijd bespraken we de, door mij geobserveerde 'oefensituatie' en de, door Marian geconstateerde 'overlastsituatie'. Het behoeftepatroon met zijn beperkingen leek duidelijk.

Bram is inmiddels bijna zes jaar. Ik vroeg Marian deze week of ze zich dat moment nog wist te herinneren. Ze hoefde geen seconde te denken en brandde los: "Hij heeft altijd de behoefte gehad om allerlei spullen ergens op en in te gooien. In de speelzaal zette hij blokken op de klimtoren. Daar probeerde hij tussendoor te gooien. Verder, hoger, moeilijker. Ballen, pittenzakjes... en één keer de knuffel van Sjors. Dat hebben we besproken en is verder nooit meer een probleem geweest. Maar waarom kom je daar nu op terug?"

Ik vertelde Marian dat ik vorige week, toen we met de kleuters op kamp gingen, de slaapzaal inliep. Alle kinderen waren hun overnachtingsplek aan het regelen. Om te voorkomen dat kinderen van de stapelbedden af konden vallen hadden we ze tegen elkaar geschoven. Ineens hoor ik een 'bekende stem' die riep: "Dat doe ik wel." Ik draai me om en zag Bram tassen, slaapzakken en kussens omhoog gooien. Met kracht en precisie, zonder de kinderen te raken die boven op het bed zaten. Zijn klasgenoten waren zelfs dankbaar dat hij hun knuffels gooide.